

Там щедрият му попечител Димитър Диамандиев може да му помогне.

В Браила го посрещат с братска обич и възторг. Славата на песните му, на успеха в учението - са стигнали и до там.

Но браилчани имат друго мнение. Добри Чинтулов трябва да отиде в родния си град. Да стане даскал в Сливен. Там е нужен повече от всякъде другаде. Готови са всякак да го подпомогнат. Дори да му плащат отделно от даскалското възнаграждение, което ще му даде Сливенската община.

Добри се колебае. Мъчно се изтръгва дълго жадна мечта от сърцето. Той не желае голяма стипендия. Само една прехрана. Но да завърши и той в Москва...

- Ще ти пращам десет години наред по 2000 златни гроша ежегодно... - казва решително Димитър Диамандиев.

Добри мълчи. Въздиша. Свежда чело..

- Не ти ли е мъчно за близките? Не искаш ли да ги видиш подир толкова години?

Изведнъж момъкът вдига глава. В очите му гори безкрайна мъка.

- Наскоро узнах, че майка ми била отдавна умряла...

Постоя Добри в Браила, изчакваше Диамандиев, Селимински и другите български първенци да променят решението си. Ала и те изчакваха той да се съгласи с тях.

Сливен имаше нужда от образован учител, от смел патриот. За да почне смела борба с гръкоманството, за да създаде българско училище.

Седеше младият поет по цели часове край брега на Дунава, слушаше лекия плясък на вълните, песента на рибарите, които хвърляха мрежите си от лодките, гледаше унесено шлепозе и па-